

Nr 75.

Av herrar **Schlyter** och **Nothin**, *angående avlöning åt befattningshavare i hovrätt, som förordnats till biträdande domare eller eljest till vikarie för härads-hövding.*

Den fråga angående en hovrättsreform, som behandlats i det av tillkallade sakkunniga — generaldirektör Torsten Nothin, hovrättsrådet Hj. Himmelstrand, advokaten Tom Forssner och riksdagsmannen Henning Leo — den 30 oktober 1926 avgivna betänkandet angående ändringar i hovrätternas organisation, arbetssätt och löneförhållanden m. m., har enligt föredragande departementschefens i statsverkspropositionen uttalade mening med hänsyn till frågans vidlyftiga beskaffenhet icke hunnit underkastas den ytterligare utredning, som skulle erfordras för frågans framläggande för innevarande års riksdag. Att ur den stora komplexen av reformfrågor beträffande hovrätterna utbryta någon, som kunde anses särskilt brådskande, skulle möjligen vara ägnat väcka tvekan. Däremot torde icke någon betänklighet möta att till separat lösning upptaga ett av de sakkunniga väckt förslag beträffande underrätterna, utan närmare samband med själva hovrättsreformen.

Å sid. 164 i betänkandet uttala de sakkunniga den mening, att när befattningshavare i hovrätt förordnas att tjänstgöra såsom vikarie för härads-hövding eller att uppehålla befattning såsom biträdande domare, avlöning bör till honom utgå enligt den löneklass, efter vilken vederbörande under sin tjänstgöring såsom fiskalsaspirant eller föredragande i hovrätt senast åtnjutit stadigvarande lön. Med hänsyn till de särskilda kostnader, som tjänstgöring å annan ort än den, där hovrätten är stationerad, torde komma att medföra, föreslå emellertid de sakkunniga, att hovrättsaspirant, som förordnats till biträdande domare eller eljest till vikarie för härads-hövding, skall under tiden för dylikt förordnande uppbära, utöver nämnda avlöning, ett tilläggsarvode av 480 kronor för år räknat.

En sådan reglering av förhållandet mellan de unga domaraspiranternas löner i hovrätten och i domsagorna torde vara av den största betydelse för genomförandet av den såväl ur rättsskipningens som juristutbildningens synpunkt önskvärda och sedan länge eftersträfvade växelverkan mellan över- och underrätter. Dess ekonomiska betydelse för statsverket är ringa. Hovrättsreformen prejudiceras icke i något avseende genom att denna domsagofråga löses för sig. Den föreslagna lösningen kan icke utöva någon inverkan på ett blivande beslut rörande vare sig hovrättsaspiran-

ternas eller domsagoaspiranternas lönevillkor. Kungl. Maj:t och riksdagen stå i dessa avseenden med fullständigt obundna händer även efter godkännande av den ovan återgivna principen.

I den av de sakkunniga angivna förutsättningen för det högre arvodets åtnjutande, att vederbörande skall vara *hovrättsaspirant* och att han skall hava åtnjutit *stadigvarande* lön efter viss löneklass, ligger tydligen, att hovrätt icke skulle äga tillerkänna det angivna arvodet åt en person, för vilken på grund av rådande konjunkurer fortsatt förordnande inom hovrätten med oförändrad avlöning icke varit att påräkna eller vilken hovrätten funnit olämplig till fortsatt tjänstgöring i hovrätten och av denna grund vill därifrån avlägsna. För hovrättsaspirant, som åtnjuter lön exempelvis såsom fiskal men som har tillfälliga förordnanden såsom assessor, skall uppenbarligen till grund för lönen i domsagan läggas hans fiskalslön.

På grund av vad sålunda anförts få vi hemställa,

att riksdagen ville vid beviljandet av det under andra huvudtiteln punkt (13) nr 15 äskade förslagsanslaget till bestridande av vissa bidrag till kostnaderna för domsagornas förvaltning göra det uttalande, att Kungl. Maj:t är oförhindrad utfärda ovan angivna föreskrifter angående avlöning åt befattningshavare i hovrätt, som förordnats till biträdande domare eller eljest till vikarie för häradshövding.

Stockholm den 21 januari 1927.

K. Schlyter.

Torsten Nothin.